

Engang var det mit hjem

OPÅ ÉN AF DE MEST VINDBLÆSTE PLETTER I LANDET VOKSEDE ROBERT JENSEN OP I 1940'ERNE MED HUGORME OG TYSKE FLYGTNINGE I BAGHAVEN. SIDST I 1960'ERNE BLEV HANS FORÆLDRE TVANGSFLYTTET, OG SIDEN BRÆNDTE STUEHUSET NED. I DAG ER KUN LADEN TILBAGE.

Sidst i 1960'erne blev 120 vestjyske familier tvangsflyttet for at gøre plads til et nyt og større militært øvelsesterræn i Oksbøl. Tilbage står i dag en gruppe forladte huse. Dette er historien om det liv, der var i husene, fortalt af de mennesker, der boede der

[Lise Kabell Søgaard](#)

“Lyden af Vinden, naar den farer hen over Jorden og piber i Lyngen eller i det fine Sand, og lyden af det rindende Vand, naar det risler mellem Stene og Vandplanter ere ogsaa Toner fra Herrens Orgel, der ere meget skjønnere at lytte til, ihvorvel de istemme Sindet til Vemod. De Toner derimod, som udgaa fra det Store Hav, hvad enten det er i Oprør eller Hvile, saaledes som i Dag, de ere saa mægtige og af en sær Kraft til at indvirke paa et Menneskes Hjerte, saaledes at vi ved dem kunne føle os styrkede til at bære Livet.”

Det virker på en måde usandsynligt, at disse linjer skulle være kommet ud af munden på en gammel vestjyde. Men sådan siger den gamle mand Thisenius fra Blåvandshuk til fortællerjæg'et i Thomas Langes (1829-1887) roman "Eventyrets Land" fra 1865. Bogen, der blev Langes litterære gennembrud, tegner et romantisk billede af den allervestligste egn i Danmark, dens mennesker og natur. Og, nok så vigtigt, forbindelsen derimellem.

Landskabet er fladt herude, hede vokset til med graner og fyrretræer. Indimellem rejser en forhøjning sig unaturligt i det flade land. Det kan være en gravhøj eller et såkaldt "dødemandsbjerg": en stor bunke af sand, hvori man før i tiden begravede de druknede søfolk, der skyllede op på stranden. I dag er det mest sommerhuse, der rejser sig af sandet. Men der er også nogle andre, ved første øjekast lidt mystiske, bygninger her på egnen. En gruppe forladte spøgelsehuse med sortmalede skodder for vinduerne dekorerer det område, der i dag udgør militærets 6000 kvadratmeter store øvelsesterræn vest for Oksbøl. Ved vejene, der løber mellem husene, står skilte med bynavne som Grærup, Børsmose, Vejers og Kærgård.

Husene har tilhørt nogle af de 120 familier, som sidst i 1960'erne blev eksproprieret, tvangsflyttet, herfra. Det gjorde de, fordi Folketinget besluttede, at militæret skulle have mere plads. Familierne rykkede videre til nye liv i andre huse, men det var ikke kun mursten, de efterlod sig; det var også en hjemstavn.

Den 86-årige Hans Madsen fra Børsmose trækker sørgmodigt på smilebåndet, når man spørger, hvor længe hans slægt har boet i området.

"Der har jo nok altid været folk herude," siger han.

Hans Madsen siger her-**yde**, for sådan siger man her. Man siger også "jen", når det på rigsdansk hedder "man". Også et ord som "ikke" klinger underligt metallisk, hvis man siger det højt på disse kanter. Her lander man sikkert og tungt på et "æt".

På Hans Madsens væg i værelset på plejehjemmet i Nørre Nebel hænger en akvarel af en flok græssende urfugle. Hannerne er metalskinnende sorte, på hovedet har de en karakteristisk karminrød kam. Når fuglen slår halen ud, får den form som en lyre, heraf dens latinske navn, lyrurus tetricus. Urfuglen er i dag uddød i Danmark, men da Hans Madsen var dreng i Børsmose i 1940'erne, var fuglene over det hele. Urhøns, som man kalder dem på egnen, eller "sorte kok".

"Jeg kan huske, de gik på marken mellem kreaturerne," fortæller han.

Også Robert Jensen, 81, som ligeledes er vokset op i området i 1940'erne, husker urfuglene.

"Jeg har da skudt masser af urhøns som dreng, det var en god indtægt. De smager også udmærket," griner han.

"Det med naturen, det så vi ikke dengang. Sådan var det jo bare."

En gang imellem, når det er en smuk aften, så kører Robert Jensen fra Billum øst for Oksbøl, hvor han bor nu, og mod vest, ud i øvelsesterrænet sammen med sin hustru. Så holder de ind på en parkeringsplads foran Langsø. De er sjældent alene, for stedet er blevet et populært udkigspunkt for de mange turister, der kommer her om sommeren for at se kronhjorteflokkene, der græsser ved søen.

"Nogle gange, når man falder i snak, siger de: 'Nå, det kan være, du kommer herfra?'. 'Ja,' siger jeg så, 'man skulle ikke tro det, men jeg har boet lige deroppe. Det der er mit fødehjem.' Så kigger de noget!".

Bag parkeringspladsen ligger en sandbanke, som blev formet, da stedet i tidernes morgen var havbund. I dag krones banken af en gammel vindblæst lade, som luner sig i det høje græs. Det er resterne af et husmandssted, som tilhørte en mand ved navn "Klemmen o æ bank", altså "Klemmen på banken". Han havde ni børn og Robert Jensen er ét af dem.

"**Hvad skal man sige**, det var små kår det hele," siger Robert Jensen og gør en grimasse, da han bliver spurgt om, hvorvidt de havde penge nok i hans barndom.

"Der var da en købmand i Grærup, men det var jo noget begrænset, hvad vi skulle have."

Familien på banken havde et par heste og to-tre køer med kalve. Robert Jensens mor havde høns, og når brugsbilen kom én gang om ugen, solgte hun æggene. Faderen skovede fyrretræ med hestenes hjælp i plantagerne om dagen. Han hjalp også til som graver ved den lille lokale kirke, Børsmose Kirke. "Vi gik i Børsmose Skole, og i middagspausen skulle vi altid hjem og fodre dyrene. Man ville jo hellere lege, men sådan var det. Når min far så skulle over i kirken og ringe solen ned, så skiftedes vi børn til at hente køerne hjem. Det var ikke sjovt at gå der i mørket, men så afløste vi hverandre," fortæller han. På heden lurede da også visse farer for et barn.

"Engang kan jeg huske, jeg ikke kunne få foden ned i min træsko. Der lå en hugorm i den, men jeg opdagede det ikke, og blev ved med at presse og presse. Men den kunne ikke bide, for de skal have hovedet tilbage for at hugge."

"Min storebror Frode kunne godt tage en hugorm og svinge den rundt og rundt ved halen. 'Man skal bare ikke tage de røde,' sagde han. 'De er alt for hurtige.' Engang blev han selv bidt af en hugorm, det var før, man havde serum mod det. Han fik sådan mavekrampe."

I området ved Oksbøl boede der efter krigen knap 36.000 tyske flygtninge i det, der hed Oksbøllejren. Her ventede de på at kunne vende hjem til et Tyskland, der mange steder var blevet sønderbombet i krigens sidste år. Robert Jensen husker, at nogle af flygtningene arbejdede med at samle lyng, som blev brugt til at fremstille koste af.

"De samlede i bundter, som de havde på ryggen. Pludselig var der en dame, som begyndte at skrike så frygteligt – der var en hugorm, som var kravlet ind under hendes kjole. Der var en opsynsmand, som var over hende med det samme. Han skældte hende sådan ud."

"Jeg kan huske, min bror og jeg så på hinanden og sagde: 'Han skulle da selv prøve at få sådan en under trøjen!'"

Alle, der er vokset op ved Vesterhavet, kender til dets voldsomhed i storm og lumskhed, når vejret ellers syner roligt. Hestehuller og understrømme, bølger af vand, der med al magt vil tilbage til havs. Hjemme hos Robert Jensen måtte man ikke bade i havet, som turisterne gjorde og gør i dag, det var alt for farligt.

"Men gå ned og soppe i Grærup Langsø, det måtte vi børn godt," siger han.

Ligesom Robert Jensen husker Hans Madsen, at vejret ikke altid var til at spøge med. Hans Madsen husker storme, man kunne læne sig ind i uden at falde, og bølger, der slog helt op om den yderste klitrække. Når nogen var i havsnød, så blev der ringet til telefoncentralen hos købmand Clemmensen i Grærup. Det kunne ofte være om natten, at en båd var strandet. Så stod købmanden ud af sengen og cyklede rundt for at banke folk op. Redningsbåden blev sat i land fra stranden ved Vejers, og fra gammel tid var det fast ritual at bede et Fadervor inden.

Købmand Clemmensen var aldrig mere bange, end når han vidste, hans børn var ved vandet. Hans datter, Anna Maria, er i dag 75 og hedder Danielsen til efternavn og bor i Nørre Nebel.

I Anna Maria Danielsens dagligstue står en købmandsdisk, som stammer fra hendes barndomshjem. Når hun genkalder sig duften i købmandsbutikken er det kaffebønner, mel og gryn, hun husker:

"Alt muligt dejligt," smiler hun.

Hun har også gemt de særlige slikposer, kalendere og kontrabøger, som hendes far fik fremstillet, alle påtrykt navnet "Chr. Clemmensen".

Det var Anna Maria Danielsens farfar, der oprindeligt byggede butikken. Hans søn købte den af ham i 1939 og giftede sig samme år. I dagligstuen hænger et billede af Anna Maria Danielsens forældre på bryllupsdagen, moderen, Sine, en ung kvinde med et mildt ansigt i hvid, tilknapet kjole og slør.

"Jeg har aldrig kendt min mor," siger Anna Maria Danielsen og holder billedrammen lidt i hænderne. Hun trækker vejret dybt ind og hænger billedet på plads.

Købmandens hustru fik leukæmi, kort efter hun havde født sit andet barn i 1943. Sygdommen skred hurtigt frem, og ingen havde set det komme, ikke med dén fart. Hun døde, da Anna Maria var 10 måneder gammel.

Købmand Clemmensen blev enkemand. Og han blev en travl mand, der ud over at skulle tage sig af sin butik og bestyre centraltelefonen for området også skulle opdrage to børn, Anna Maria og hendes bror. Til at hjælpe sig med madlavning, børnepasning og rengøring havde han skiftende husbestyrerinder, som ofte kom langvejs fra.

Men de skulle også have løn, så der var ikke noget at rutte med for købmandsfamilien, der ellers havde alt inden for rækkevidde. Så da hun fyldte 12 år, sagde Anna Maria Danielsen til sin far, at fra nu af skulle det være slut med husbestyrerinderne.

"At nu skulle jeg nok klare, hvad der skulle klares. Jeg tror da, det gik meget godt."

En af husbestyrerinderne hos købmand Clemmensen kom nordfra, fra Harboøre, Helene hed hun. De var kendt for at være missionske deroppe, og i Helenes familie var der vand på bordet til festerne. Men da de blev voksne, søgte både Helene og hendes brødre væk fra det efter deres opfattelse for strenge miljø og udviklede en mere utvungen tilgang til livet.

Mens hun var i huset hos købmanden, forelskede hun sig i hans afdøde hustrus bror, Kristian, en sindig husmand fra Vejers, få kilometer syd for Grærup. De fik to børn, Inger Lise og Viggo.

Inger Lise Hille, 71, der bor i Oksbøl, mener selv, at hun har arvet sin mors gode humør og uhøjtidelighed. I skoletiden på Vejers Skole tjente det hende ikke altid lige godt.

"Jeg kan da huske, jeg engang fik en lussing, der sang," som hun siger.

I begyndelsen af 1960'erne kom hun i realskole, men det var et andet sted, hendes opmærksomhed lå. To til tre aftener om ugen kunne man finde Inger Lise på Strandhotellet i Vejers, og hun var ikke den eneste, der søgte derhen. Helt fra Esbjerg og Grindsted kom ungdommen til danseaftener, og også soldaterne fra området slog sig løs.

"Ses vi i aften på Strandhotellet?," lød det.

"Det var relativt uskyldigt, men jeg har da holdt i hånd med min del dér. Der var både danske og tyske drenge, og hvis man kom til at holde i hånd med en tysk dreng, så havde man balladen. Det var ikke populært," fortæller hun.

"Det første, man altid spurgte om, var: 'Hvor længe bliver du?'. De skulle helst ikke blive i området længere end et par uger, jo."

Strandhotellet blev styret af fru Frandsen, en kvinde med en vis status på egnen. Hun sørgede for, at gemytterne til danseaftenerne blev holdt tilpas nede.

"Kvart over 12 var bulen ryddet hver aften. Soldaterne var måske ikke altid lige så tilbøjelige til at gå, så fru Frandsen anskaffede sig sådan en stor schäferhund, og så hjalp det på det."

Inger Lise Hille arbejdede på sin onkels campingplads og skulle møde klokken syv om morgenen.

"Man kunne godt fornemme, at der nogle gange var nogen, der ville lidt mere med én. Det var ikke alle, der var lige ædru dér sidst på aftenen. Der var en enkelt gang, jeg blev stoppet af en, som jeg cyklede fra. Efter det kørte jeg gennem skoven hjem," fortæller hun.

Inger Lise Hilles far lod sig ikke sådan ryste. Men hun husker tydeligt en gang, han fik nok.

"Jeg havde lært nogle fyre at kende på campingpladsen, som kom på Strandhotellet om aftenen. De ville gerne følge mig hjem. Jeg gav fyrene lov til at overnatte på høløftet hjemme hos os, min mor og far var gået i seng. Vi tændte for Radio Luxemburg på transistorradioen, det var popmusik. Det var herligt, syntes jeg, men så stod min far op af sengen. 'Må man så få ro!', råbte han. Jeg kendte jo min far og vidste, at når han sagde det, så var festen virkelig slut."

Inger Lise Hille husker, at der var nogle knægte fra Børsmose, der også kom på Strandhotellet, og som der var "godt gang i", som hun siger. De hed Lehnemann til efternavn og var sønner af en bonde i Børsmose. Jens Peter Lehnemann, 87, er en af Leh-nemann-drengene, omend han mener, det var hans yngre bror, der havde et ry på Strandhotellet. Drengenes far, Andreas Lehnemann (1898-1981), er kendt som den allersidste beboer, der blev tvangsflyttet fra øvelsesterrænet.

"Min far er født uden for ægteskab, og det var jo ikke så godt dengang," fortæller Jens Peter Lehnemann, der i dag bor i Alslev nord for Oksbøl.

Faderen kom som lille først i pleje et sted, hvor han ikke kunne lide at være. Siden kom han til Børsmose og blev plejebarn hos en familie, hvor det gik bedre, de hed Thomsen. Gården arvede han fra sin plejefar.

"Min far snakkede ikke selv om det. Men min mor har fortalt, at navnet Lehnemann kommer fra den mand, man mente var hans rigtige far, men som ikke ville kendes ved ham."

Andreas Lehnemann og hans hustru fik seks børn, som alle fik navnet Lehnemann. Til gården hørte 12-14 køer og et par søer med smågrise. Lehnemanns hustru var en forrygende kok, som havde lært madlavningens kunst fra barnsben. Hun var af en fattig slægt og var kommet ud at tjene allerede som seksårig.

"Familien kom helt fra Grestedbro og Varde for at spise min mors mad, og når der kom handelsmænd, brugsbil og fiskemand, sørgede de altid for at komme forbi os lige omkring middagstid," griner Jens Peter Lehnemann.

Der er dem, der mener, at det er sandt det hele derude vestpå, ikke til at leve af. Det kan på sin vis være rigtigt nok, mener han.

"Men af dem, der boede derude, var vi bestemt ikke dem, der havde det ringest. Vi var de første i Børsmose til at få både selvbinder og mejetærsker og malkemaskine. Min far var lidt en foregangsmand på det område. Når det var jagttid, fik vi vildt, og indimellem blev der slagtet en gris," fortæller han.

Den gamle Lehnemann havde desuden et andet håb for fremtiden: Han tilkøbte jordlodder og fik lavet prøveboringer, som viste, at der lå reserver af grus i undergrunden på hans jord.

Hjemme hos Inger Lise Hille var det, som om det lå lidt i luften, at livet i Vejers var på lånt tid. Lyden af en kolonne, der marcherede forbi, eller soldater, der stablede et feltkøkken op i baghaven og skulle låne vand i stalden. Maskingeværssalver i natten, den slags ting havde været hverdag for familien i årevis.

"Mine forældre var nok ret fatalistiske omkring det hele. Jeg husker min far tale om, at militæret måske 'ville ta os'. Men jeg husker også, han slog det hen med: 'Det har de nu sagt så tit,'" fortæller Inger Lise Hille.

En dag midt i 1960'erne rullede en bil ind på gårdspladsen ved familiens husmandssted. Ud steg en flok civilister, velklædte mænd med hatte. De åbnede bagagerummet og talte lidt sammen og så gik de i gang med at banke små træpinde i jorden og trække snore ud mellem dem. Hele vejen rundt om huset.

"Min mor og jeg sad i køkkenet, og jeg kan huske, jeg spurgte: 'Hvorfor kommer de ikke ind?'"

"'Det ved jeg ikke,' svarede min mor, 'men du skal ikke gå derud, din far er ikke hjemme.'"

Det var ekspropriationskomitéen fra København, dem, der skulle stå for at føre tvangsflytningerne igennem. De brugte blandt andet grundareal som et mål for, hvor stor godtgørelsen til de eksproprierede skulle være. Når det var gjort op, fik beboerne 14 dage til at blive afklarede omkring, hvorvidt de ville acceptere de penge, de fik tilbudt.

Inger Lise Hilles mor, far og lillebror blev eksproprieret i 1968. Tiden deromkring kender Inger Lise Hille kun fra de breve, som hendes mor sendte til hende i Hamborg, hvor hun arbejdede på det tidspunkt. Brevene har hun ikke haft mod til at genlæse.

Ran og tyvetogter var et udbredt fænomen i de forladte huse, der nu var i militærets varetægt. Inger Lise Hilles forældre flyttede de fleste af deres ting ind i nybygget parcelhus i Oksbøl på én dag. De låste huset af og efterlod nogle få sager, som de ville hente senere. Men da hendes far og onkel næste dag vendte tilbage, blev de mødt af et sørgeligt syn.

"Alle min brors og mine gamle legesager, som stod på loftet. Gulvbrædderne i ét af værelserne. Alle mine fotografier af Elvis og Otto Brandenburg. Huset var fuldstændig ribbet for alting, væk var det," siger Inger Lise Hille.

Inger Lise Hilles far havde også et gammelt avlsfår, Bessie, som han ikke kunne få sig selv til at sælge, og som heller ikke kunne være på første læs. Da bilen kom efter det sidste, løb fåret forvildet i ring om huset, brægende og viklet ind i sit tøj.

"Så klippede de tøjret over, lukkede Bessie ind bag i bilen og kørte derfra."

Købmandsdatteren Anna Maria Danielsen husker kommissionen fra København tydeligt. Især kommissionsformanden, F.J. Boas, der gik med "sådan en rund alpehue, som lærde går med", som hun siger.

"De kom vel for at få beløbet lagt fast. Men jeg fik aldrig spurgt min far, hvad der egentlig skete, og det ærgrer mig sådan i dag," siger hun.

"Vi havde ingen jord, så vi fik erstatning baseret på omsætningen de sidste to-tre år. Men det var jo ikke retfærdigt, for mange flyttede jo allerede midt i 1960'erne. Havde man målt ham på årene før, så var han blevet godtgjort anderledes. Men han valgte at blive, og jeg tror, det var, fordi han følte et ansvar for dem, der var blevet tilbage," siger hun.

Anna Maria Danielsen boede hjemme til hun var 25 år og hjalp sin far i de sidste år op til købmandsfamilien blev eksproprieret i 1968.

"Jeg tror, jeg syntes, jeg skyldte ham noget efter alt, hvad han havde gjort for os. Jeg syntes, han var fantastisk. Men usikkerheden, indtil det var slut, den var ikke rar for ham, for kundegrundlaget forsvandt jo," siger hun.

Efter ekspropriationen fik Anna Maria Danielsen arbejde i en butik i Varde, og hendes storebror kom i lære som bankmand. Købmand Clemmensen selv flyttede til Oksbøl og fik arbejde på et reservedelslager, hvor han holdt orden som få. Ved siden af havde han tjans som kasserer i det lokale menighedsråd.

"Altid venlig," sagde han til sin datter, når hun som barn blev sendt ud bag købmandsdisken for at betjene kunder." Og husk at smile."

"I dag kan man komme ind i en butik, og så står der en masse ved kassen og snakker, uden så meget som at spørge, hvad de kan hjælpe med. Sådan noget gør mig rasende," siger Anna Maria Danielsen.

Gamle Andreas Lehnemann fra Børsmose kæmpede imod ekspropriationen til det sidste. Han havde grus i undergrunden og havde netop fået bygget en ny, fin villa. Det beløb, han blev tilbudt i erstatning, var i hans øjne en hån.

"Han havde jo dokumenterne klar, men dem kastede komitéen bare til side," siger sønnen, Jens Peter Lehnemann.

Han husker, at der i lokalsamfundet opstod splid mellem dem, der protesterede og dem, der flyttede uden modstand. Spliden opstod også, fordi nogle følte sig forfordelt med hensyn til erstatning.

"Vi vidste jo godt, hvilke ejendomme der var noget værd. Og det var også indimellem ret tilfældigt, som det blev gjort op," mener han.

En dag i april 1970 var eventyret definitivt slut. Da kom den lokale politibetjent Sulkjær i fuld uniform sammen med kongens foged, medlemmer af ekspropriationskomitéen for at hente Andreas Lehnemann ud af sit hus. Til stede var også den lokale presse. Lehnemanns køer blev trukket på en ladvogn, hans hustru blev ført til politimandens bil. Flaget var hejst på halv i gårdspladsen.

Jens Peter Lehnemann har to mapper med avisudklip fra ekspropriationen, som hans far og han selv har samlet og gemt. Der er også en bunke sort/hvide pressebilleder fra den dag, det skete.

I årene efter fyldte Andreas Lehnemann aviserne med læserbreve, ofte flere om ugen, både om ekspropriationen og andre lokale sager. Og med hjælp fra en af sine sønner udgav han sidst i 1970'erne også en historisk bog i to bind med titlen "Ekspropriationen af Eventyrets Land". Han slap aldrig følelsen af at være blevet snydt.

"Der var nogle, der gerne ville være blevet resten af deres dage, hvis de havde fået lov til det. Min far var langt i mindretal, men jeg tror bare ikke, han kunne leve andre steder," siger Jens Peter Lehnemann.

For de fleste var følelserne ikke sort/hvide, mener Robert Jensen, der husker en mand, som tog imod ekspropriationskomitéen fra København med ordene:

"Kom indenfor da. Men velkommen, det kan jeg æt sige, for det er I æt!"

Han klukker lidt omme fra passagersædet i en bil, hvor der også sidder en journalist og en fotograf fra København. Sneen flyger henover vejene i øvelsesterrænet ved Oksbøl denne februardag i 2018, og der står en ubarmhjertig vind ind fra vest.

Robert Jensen er ikke alt for sentimental, når det kommer til spørgsmålet, siger han. For hans forældre blev det en lykkelig historie, de solgte først huset på banken til en mand, der ville drive campingplads, og købte derpå et bedre hus i Grærup. Og da ekspropriationen så kom, fik de en klækkelig erstatning, som de købte et endnu bedre hus for i Oksbøl. Stuehuset i hans gamle fødehjem stod der i en årrække og fik faktisk lagt nyt stråtag på af forsvaret, men blev siden udsat for hærværk og brændte ned.

Der er kun græs i dag, der hvor Hans Madsen og Inge Lise Hilles barndomshjem lå. Købmanden i Grærup står endnu, men se, at her var købmand, det kan man ikke. Lehnemann-familiens stuehus står også endnu.

"For mig må de gerne fjerne det, der ikke kan holde derude. Af mit fødehjem er det alligevel kun laden, der er tilbage nu," siger Robert Jensen, mens bilen kører forbi Børsmose Kirke mod parkeringspladsen ved Langsø.

"Hold så ind her," siger han, men fotografen vil gerne tættere på. Robert Jensen har ikke været helt oppe på banken i 15-20 år, mener han.

"Ikke så tæt på da," siger han, og hæfter sig godt fast i håndtaget i bilens passagerside. Bilen laver hjulspin i sandet og får til sidst bumlet sig vej op af den sti, militærets bæltekrøretøjer har lavet, helt op på banken.

Robert Jensen åbner bildøren, træder ud og trasker et par skridt ned ad grusvejen. Han stiller sig i læ ved et fyrretræ og kigger over på laden.

Det er, som om vandet stiger i hans øjne dér på banken. Det kan også være, det bare er vinden.]

Sådan er artiklen blevet til

Artiklen er baseret på interviews med Hans Madsen (f. 1930), Jens Peter Lehnemann (f. 1931), Robert Jensen (f. 1936), Anna Maria Danielsen (f. 1943) og Inger Lise Hille (f. 1946), som har fortalt om deres barndom og ungdom frit efter erindringen. Interviewet med Hans Madsen er blevet til med hjælp fra hans søn, Ole Witte Madsen. Derudover er der brugt baggrundsinterview med John V. Jensen fra Vardemuseerne. Samt materiale fra Blåvandshuk Lokalhistoriske Arkiv.

Læs artiklen og se flere billeder på

k.dk/historier/mithjem